

dan — dat van Liesje en hem — de voorbereidende maatregelen althans, de inrichting van hun huis daarginds vooral, het stond alles nu, bij wijze van spreken, voor de deur...., en aangezien zijn meisje nu eenmaal — helaas, hoe smartelijk gevoelde men in zulke belangrijke levensmomenten een gemis als dit — geen moeder meer bezat, met wie.... „O zoo! Juist! Ja zeker, ik begrijp wat je zeggen wilt,” viel Huib hier, schier driftig van ongeduld, in de rede, „Enfin, ga door, amice, ga door!”

„Welnu dan!” en van Duym trok een pijnlijk gezicht, fronste krachtig zijn wenkbrauwen — gehinderd eenigszins, en in de war gebracht, door de bruuske onderbreking — en met herhaald gekuch, veel vertoon van schuchtere bescheidenheid en allerlei omwegen, gaf te kennen dat op feestelijkheden bij gelegenheid van hun huwelijk Liesje en hij allerminst gesteld waren (’t was een te ernstige stap) maar dat.... hm, ja.... voor ’t geen de kosten van hun inrichting betrof.... hij hoopte op.... haar vaders hulp en goedheid. Zijn eigen ouders, helaas, „vader” wist het, waren ganschelijk onbemiddeld.... Het geld zou overigens slechts geleend behoeven te worden, kon allicht worden afgelost, later, en met interest — gesteld dat vader dat mocht wenschen.... „God! Och! Hou toch op, kerel!” riep Huib uit, en rekte zich lijf en hals, als beklemde hem zijn kleeren. „Heb ik dan soms nog iets anders op de wereld dan mijn eenig kind? Reken het maar eens netjes uit, hoor, wat jellie nog meent te kort te komen, en ik zal het wel zien bijeen te schrapen! Er zijn altijd nog wel een paar duiten in de kous.... En trouwens.... wat zal ik noodig hebben voortaan!”

„O zoo.... hm.... ja dan.... dat is.... ik vreesde dat het ook voor u misschien.... maar dan....” verbrabbelde Leonard, onder herhaalde haarstrelingen zijn fraai begonnen toespraak.

„Laat maar over, hoor! Komt best terecht!”

„Heerlijk, hè jongen.... dat ’s heerlijk?” En zij lachte ontroerd, Liesje, bukte zich ver over tafel om vaders hand te grijpen, te zoenen, stijf. „Ben je toch een schat!” Dan wou ze Leo omhelzen; ze legde haar handen al op zijn schouders; maar hij duwde haar ernstig terug, stond met plechtigheid op, reikte Hoogland zijn lang-bleeke hand. „Vader! Dank....”

„Wát? Och kom, kinderen, wees toch bedaard! Spreekt toch immers van zelf.... Ga toch weer zitten, Leo, en vertel me verder. Wat heb je nog meer op je hart?”

Huibs stem klonk luid, jovialig. Hij lachte, knikte Liesje toe, wipte met zijn stoel, sloeg een hand op tafel, dreunend. En zelf begreep hij niet, hoe tegelijk, daar binnen in hem, die ontzaglijke weedom kon zijn ontstaan, en aanzwellen nu tot onafwentelbare zwaarte. Dit alles, hij had het immers vooruit geweten, al zoo lang, en het recht in de oogen gezien.